

vist ikke være Tvivl om. Hvorfor i Alverden skulle Kommunerne da paatage sig denne meget betydelige Byrde, da der dog ikke — forekommer det mig — foreligger nogen rimelig Anledning dertil. En anden Sag vilde det være, hvis Regeringen mente, at det burde høre op, og at Præsterne ikke kunde undvære denne Indtægt, hvad jeg ikke tror, at de kunne; thi saa er det den naturlige Vej, at det bliver Staten, som maa vederlægge Præsterne, fordi der bortfalder en Indtægt, som Præsterne hidtil lovlig have haft. Man kan i saa Fald gaa to Veje, man kan gaa den samme Vej, man gif, da man satte alle de juridiske Embedsmænd paa faste Lønninger, idet alle Gebyrerne saa gif ind i Statskassen og bidrog til deres Lønning, eller man kan ogsaa være saa spændabel at gøre det gratis, saaledes at Staten vederlægger de paagældende Embedsmænd, hvad de tabe i deres Indtægter. Men for Kommunerne forekommer det mig, at der ingen Anledning er til at paatage sig denne Udgift. Som jeg allerede før omtalte, beklager jeg meget, at den foreliggende Lov, saaledes som Regeringen har affattet den, ikke for Røbstædernes Vedkommende — det er jeg vis paa — vil være i Stand til at sætte os ud over de Banfæligheder, som ville møde, idet man forlanger, at det Bederlag, som skal udredes af Kommunerne, skal indkræves efter den almindelige kommunale Bgning. Det forekommer mig ikke, at der, naar man i en Lov sit Hjemmel dertil, kunde siges at være noget ubilligt i, at man indkrævede Beløbet ved en efter Forholdene afpasset Bgning.

Der er en anden Bemærkning, jeg vil tillade mig med Hensyn til det foreliggende Lovforslag. Den angaar navnlig den Naabe, hvorpaa Bederlaget skal fastsættes. Der gaar Lovforslaget og ogsaa Betænkningen ud fra den Forudsætning, at, hvad der skal vederlægges, er kun det, som i de sidste 10 Aar er oppebaaret; men derved stiller man den Del af Gæstligheden, som har vist sig mest human i dette Forhold, allerugunstigst. Der er mange Præster, som have faaet overmaade lidt i Offer, fordi Folk efterhaanden have tabt Vysten til at give dem det; men som Følge af denne Bestemmelse ville netop disse Præster faa mindst, medens de, som med Strapshed — naturligvis ikke for deres egen Skyld, men for Embedets Skyld, som det altid heder — have forlangt, hvad der tilkom dem, vilde faa det meste. Jeg ser ikke Billedligheden deri. Det forekommer mig, at Grundlaget for en Fastsættelse af Højtidsoffervederlaget maatte fremgaa af et billigt Skøn over, hvad der efter Menighedens

Størrelse og hele økonomiske Stilling maa antages, at der rettelig maatte tilkomme Præsten. Men det samme forunderlige Misforhold — tillad mig at kalde det saa — er ogsaa gjort gældende med Hensyn til Delingen af, hvad der kommer ind. Det deles nemlig i Forhold til det Beløb, som vedkommende hidtil have oppebaaret. Det forekommer mig at være højt urigtigt, thi atter der vil det jo blive Følgen, at den Præst, der har vist sig mest human, har gjort allermindst for med Strenghed at inddrive sit Højtidsoffer, faar mindst; medens den, der ikke har styet at træde op paa en strap Naade mod sin Menighed i den Retning, vil faa det meste. Naar der skal komme en naturlig og billig Ordning i dette Forhold angaaende Delingen, forekommer det mig at være det naturlige, at der tages Hensyn til Embedernes Betydning. Naar jeg f. Eks. tager den By, jeg lever i, kan det dog ikke gaa an, at maaste Stiftsprovsten er den, der faar det mindste, medens maaste den yngste Kapellan faar det meste. I det Forslag, vi i sin Tid havde til Behandling, var der optaget en vis Klassifikation, en vis regelmæssig Fordeling, som skulde følges, og det anbefaler jeg i ethvert Tilfælde til Udvalgets videre Overvejelse inden 3dje Behandling.

Endelig skal jeg endnu sige et Par Ord om Flertallets Forslag med Hensyn til det Bederlag, som skal ydes Kapellaner pro loco og personelle Kapellaner. Det hænder ikke sjælden, at en Præst bliver ansat som Kapellan pro loco og ogsaa som personel Kapellan med Ret til en Offerdag. Denne Ret grunder sig imidlertid ikke paa Christian V.'s danske Lov og er altsaa kun en Ret for ham til at anmode Menighedens Medlemmer om at give ham en saadan Offerdag. Naar han ikke noget ind derved, kan han ikke kræve noget, som de andre Præster, reviderende Kapellaner og fast ansatte Sognepræster; han kan ikke inddrive det. Det er derfor besynderligt, at Flertallet nu har foreslaaet, at Kommunen ogsaa skal vederlægge de personelle Kapellaner og Kapellaner pro loco den Offerdag, der er tillagt dem. Vi have netop hos os et saadant Tilfælde. Vi have for ikke længe siden faaet en Kapellan pro loco, til hvis Lønning vi have faaet Lov at yde et fast aarligt Bidrag, 1,200 Kr., noget som Kommunen jo ikke har nogen Forpligtelse til at gøre, og heller ikke uden en vis Modstand fra Indenrigsministeren sit Lov til. Men nu har han i sit Kaldsbrev faaet Ret til en Offerdag. Hvis den skal afløses overensstemmende med Flertallets Forslag, bliver det altsaa Kommunen, der foruden den Lønning, vi have givet ham, skal yde Bederlag